

Beste Tarotliefhebber,

U ontvangt deze maandelijkse nieuwsbrief omdat u met mij via Ridderspoor - Praktijk voor Tarot - in contact bent geweest. Sinds maart 2009 is dit de veertigste nieuwsbrief. Iedere aflevering schrijf ik over één of meer van de tachtig Tarotkaarten.

Wanneer u geen prijs stelt op nieuwsbrieven van Ridderspoor, laat u dit weten in een kort reply met vermelding van uw e-mailadres waarop u de mailings ontvangt.

Deze keer schrijf ik aan de hand van het kleine arcanum Bekers Twee met als titel 'liefdevolle uitwisseling' over

'genezing'

(Op 10 mei 2011 schreef ik al eerder over het kleine arcanum Bekers Twee. Wanneer u meer over de specifieke symboliek van deze kaart wilt lezen bezoekt u dan: http://www.ridderspoor.nl/contact_149_2547522935.pdf).

Toen ik vorig jaar trouwde met mijn man en op dat moment stiefmoeder werd van twee stiefzonen van 4 en 6 jaar oud wist ik (nog) niet waartegen ik op dat moment (volmondig) 'ja' zei. Toen reageerden mensen in mijn omgeving heel uiteenlopend op deze plotselinge stap in mijn leven. Uit sommige van die reacties mocht ik opmaken dat het 'niet niks' was waar ik op dat moment ja tegen had gezegd.

Zoals met de meeste dingen in mijn leven begin ik altijd dapper en met goede moed, kies zeker niet de makkelijkste weg en laat me niet gauw kisten.

Inmiddels een jaar verder kan ik zeggen dat ik behoorlijk wat ben tegengekomen. Ons gezin bestaat namelijk niet uit vier mensen, maar uit zes: de ex-vrouw en haar nieuwe man meegerekend. De kinderen checken door hun gebroken gezinssituatie voortdurend hun nieuwe 'zekerheden' waarmee ze een trigger kunnen zijn op datgene wat gevoelsmatig niet 'heel' is in mij. Wanneer ik in mijn leven moeilijke situaties ervaar, heb ik de neiging om mijzelf te veroordelen in de trant van: "had je maar beter moeten nadenken van te voren", "wat een overmoed om te denken dat het makkelijk zou zijn", etc.

Onlangs heb ik vriendschap gekregen met een man die een liefdesrelatie heeft met een man met drie kinderen in de puberleeftijd. De moeder van de drie kinderen woont naast hem in het belendende pand zodat de kinderen via een doorgebroken deur vrijelijk heen en weer kunnen lopen van het ene huis naar het andere. De ouders van de drie pubers zijn 'on speaking terms' met elkaar en de vriend waarover ik nu schrijf en zijn partner geven hun relatie binnen deze context vorm.

Afgelopen weekend deelden we in een mooie openlijke sfeer onze ervaringen van het ouder- en verzorger zijn van deze gebroken gezinnen en hun nieuwe samenstellingen en alles wat wij daarin tegenkomen.... Er is niet veel fantasie voor nodig om voor te kunnen stellen wat er in die situatie niet makkelijk is....

De volgende ochtend bemerkte ik compassie voor de moed en durf waarmee zij als twee pioniers al deze relationele verbindingen aangaan. De rijkdom aan ervaringen waarvan je van te voren niet kunt verzinnen dat je ze ooit zult hebben. En de bereidheid om via die ervaringen altijd weer naar jezelf te kijken met de vraag: "wat zegt het over mij, wat kan ik hieruit leren en wat vraagt er hier om heling?"

In plaats van hun situatie te veroordelen in de zin van: "had je van te voren maar beter moeten nadenken", voelde ik dat ik ze mijn steun kan en wil geven. En dit is volgens mij de betekenis van Bekers Twee: 'genezing'. Door mijn twee vrienden in hun situatie vanuit mijn hart te steunen, hoef ik mijzelf en mijn eigen situatie ook niet langer te veroordelen.

Met hartelijke groet,

Els Maasson